

Επιτομήν τῆς Ἐκκλ. Ἰστορ. Αἰῶν. ιζ'. Ἀρ. Φρ. κγ'. Ἀρι. Φρ. α. ὡς ἐκ τοῦ Χρυσοστόμου πρὸ ἡμῶν ἐσημειώσε· qu'il n'y a que le diable qui puisse détourner de cette lecture: Ὅτι δὲν εἶναι παρὰ ὁ διάβολος, ὅστις νὰ ἐμποδίσῃ τῶν Γραφῶν τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, Τόμ. Β', Σελ. 143-149.

#### ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Ἡ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ἐργασία εἶναι διπλῆ κατὰ τὸ εἶδος· τὴν μὲν ὑποφέρομεν εἰς ἀπόκτησιν τῶν πρὸς ζωὴν ἀναγκαίων, τὴν δὲ πρὸς εὐχαρίστησιν. Ἡ δευτέρα τούτων καλεῖται συνηθέστερον ἄσκησις ἢ γύμνασις, διαφέρει δὲ τῆς κοινῆς ἐργασίας, μόνον καθ' ἑξ ἄλλης αἰτίας προερχομένη. Ὁ ἐν ἀγροῖς διαιτώμενος ἀφθόνης εὐρίσκει ἀμφότερα τὰ εἶδη ταῦτα τῆς ἐργασίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑγιαίνει ἐκεῖσε πολὺ μᾶλλον, καὶ χαίρεται τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐντελέστερον, παρ' ὅπουδῆποτε ἀλλαχοῦ. Τὸ σῶμα θεωρῶ ὡς σύστημα συρίγγων καὶ ἀδένων, ἢ, νὰ μεταχειρισθῶ ἀγροικότεραν φράσιν, ὡς δέσμη σωλήνων καὶ στραγγιστηρίων, συνηρμοσμένων πρὸς ἀλληλα τόσον θαυμασίως, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἀρμοδίαν μηχανήν, δι' ἧς ἡ ψυχὴ νὰ ἐργάζεται. Εἰς τὴν δέσμη ταύτην συμπεριλαμβάνω ὄχι μόνον τὰ σπλάγχνα, τὰ ὀστά, τοὺς τένοντας, τὰς φλέβας, τὰ νεῦρα, καὶ τὰς ἀρτηρίας, ἀλλὰ πάντα μὴν καὶ πάντα σύνδεσμον, ἦτοι σύμπλεγμα ἰνῶν, αἵτινες πάλιν εἶναι τοσοῦτοι ἀνεπαίσθητοι σωλήνες συνυφασμένοι πανταχόθεν μὲ ἀοράτους ἀδένας.

#### Ἡ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΡΙΣ μόνον ἀναγινώσκωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὤργισθη ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, καὶ εἰς ἐκάστην τῶν τριῶν περιστάσεων ὁ θυμὸς αὐτοῦ διηγέρθη ὄχι διὰ τὰς πρὸς ἑαυτὸν ὕβρεις καὶ βλασφημίας, ἀλλὰ διότι ἐζήτησαν νὰ διαφθείρωσιν ἢ νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς πρὸς τὸ ἀγαθοποιεῖν ἀγῶνάς του. Ὅτε τὸν ἐσυκοφάντησαν ὡς φάγον, ὡς μέθυσον, ἢ ὡς δαιμονισμένον, δὲν παρωργίσθη διόλου. Ὅτε τὸν ἐβάπτισαν, τὸν ἐπτυσαν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ περιέβηκαν στέφανον ἐξ ἁκανθῶν, δὲν παρωργίσθη. Ὅτε τὸν προσήλωσαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ τὸν καθύβρισαν εἰς τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν, δὲν παρωργίσθη. Ἄλλ' ὅτε ἐξ ἐναντίας οἱ μαθηταὶ του ἐμπόδισαν τοὺς γονεῖς νὰ φέρωσι τὰ παιδία των διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ, ὅτε ὁ Πέτρος ἐπροσπάθει νὰ τὸν μεταστρέψῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀποθάνῃ διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ ὅτε οἱ ἐχθροὶ του ἐζήτησαν ν' ἀπομακρύνωσι τοὺς τεθλιμμένους ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀπείρων του εὐεργεσιῶν, τότε παρωργίσθη καὶ ὑπερελυπήθη διὰ τὴν πῶρωσιν τῆς καρδίας των.

Ἰπόθετες ὅτι παρέλαβες τινα ὄρφανόν, καὶ τὸν ἀνέθρεψες ὡς ἰδίόν σου τέκνον· ἀφοῦ δὲ ἐφθασεν εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἠθέλησε νὰ σὲ κλέψῃ ἢ ἐπροσπάθῃσε

νὰ σὲ φονεύσῃ. Ἄς ὑποθέσωμεν δὲ ὅτι διὰ τοῦτο ἐκρίθη, εὐρέθη ἔνοχος, καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον. Σὺ ὅμως, λυπούμενος καὶ συγχωρῶν αὐτὸν, θέλεις νὰ τὸν σώσῃς. Τρέχεις λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξουσίαν, καὶ μὲ πολλὰ ἐξόδα καὶ πολλοὺς κόπους λαμβάνεις, τελευταῖον, βεβαίωσιν ἀπὸ τὴν ἀνήκουσαν ἀρχὴν, ὅτι, ἂν ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλημά του, θέλει συγχωρηθῆ. Σπεύδεις λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν του διὰ νὰ δώσῃς τὴν χαροποιὰν ταύτην εἰδήσιν· αὐτὸς μ' ὄλον τοῦτο δὲν θέλει νὰ σ' ἀκούσῃ, νὰ σὲ πιστεύσῃ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἁμαρτίαν του· σὲ κυττάζει μὲ μῖσος, μὲ ἀπιστίαν, καὶ ὑποψίαν, καὶ κάμνει τὸν κωφὸν εἰς τὰς δεήσεις καὶ τὰς προτροπὰς σου. Δὲν ἠθέλες ἐκπλαγῆ καὶ λυπηθῆ καὶ μέγιστα; Ποῖα λοιπὸν αἰσθήματα πρέπει νὰ ἐχη καὶ ὁ Χριστὸς, ὅταν ἐκεῖνοι, ὑπὲρ ὧν ἔχυσε τὸ αἷμά του, φέρονται πρὸς αὐτὸν τοιουτοτρόπως; Βέβαια δὲν δύναται νὰ μὴ τοὺς θεωρῇ “ μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν.”

#### ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ.

ΕΜΠΟΡΕΙ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει σύνδεσμος μεταξύ τῆς καθαριότητος καὶ τοῦ ἠθικοῦ αἰσθήματος. Καὶ ἠθελε μὲν εἶσθαι ὑπερβολὴ νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ καθ' ἑξὶν παραμελοῦντες τὴν καθαριότητα, καὶ προτιμῶντες νὰ ἦναι ῥυπαροὶ, δὲν ἔχουν ἠθικὴν αἰσθησιν· ἀλλ' ἐμπορεῖ τις ἀληθῶς νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ ἠθικῶς εὐαίσθητοι καθίστανται ἔτι μᾶλλον τοιοῦτοι ὡς ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀρετῆς ταύτης. Στενὴ συγγένεια ὑπάρχει μεταξύ τῆς ἠθικῆς μοχθηρίας καὶ τῆς σωματικῆς ἐξαχρειώσεως.

#### ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΦΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΖΩΗΣ.

ΩΡΑΙΑ τις ἀναλογία ὑπάρχει μεταξύ τῆς φυτικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους. Οὐδὲν διαρκές καὶ πολύτιμον ὀπωροφόρον δένδρον ἀναβλαστάνει διαμιᾶς ἐκ τῆς γῆς θάλλον καὶ ἀκαμίον. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ διέλθῃ περίοδον χρόνου, καθ' ὃν οὐ μόνον δὲν καρποφορεῖ, ἀλλὰ καὶ χρειάζεται ἀδιάκοπον ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν. Ἡ φύσις αὐτοῦ πρέπει νὰ θεωρηθῆ· τὸ περικύκλω χῶμα νὰ διατηρῆται εἰς κατὰστασιν ἀρμοδίαν ὥστε νὰ βοηθῆ τὴν αὔξησίν του· οἱ περιττοὶ κλάδοι του νὰ περικόπωνται· καὶ αἱ νόσοι του, εἴτε ἐν ἑαυτῷ γεννώμεναι, εἴτε προξενούμεναι ὑπὸ τινος παρειασθόντος ἐχθροῦ, ν' ἀπαντῶνται καὶ νὰ νικῶνται. Ἐμπορεῖ ν' ἀφεθῆ καὶ νὰ ζῆ, ἄχθος ἀρούρης, μηδὲν παράγον ἄξιον συγκομιδῆς· ἢ ἐμπορεῖ νὰ γένη ἀντικείμενον, ἐφ' οὗ τὸ ὄμμα μεθ' ἡδονῆς νὰ ἐπαυαύεται, δι' ὃ νὰ εὐγνωμονῇ ὁ ἰδιοκτήτης, καὶ ὁ μετὰ λόγου νὰ σεμνύνεται δεικνύων. Τοσοῦτον δὲ διαφέρουσιν αἱ φροντίδες, αἱ μέριμναι, καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ καλλιεργεῖν ὀπωροφόρον δένδρον, καὶ τοῦ ἀνατρέφειν παῖδα, ὅσον ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολυτιμότερα τῆς τοῦ δένδρου.